

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-414)

Mar (2) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....6
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 234)

சக்தி முத்திரை

7. ஜடபூதஸ்ய வை ஜந்தோ: பாதநாப்யுதயாத்மிகா
ப்ரஸார்ய வாமமுத்தாநமங்குல்யோ விரலா: ஸ்திதா:
8. கார்யாஸ்த்வாகுஞ்சித ப்ராந்தா அங்குஷ்டம் ஸ்துவத் பவேத்
ஸுமுகம் தாஸு ஸம்லக்நம் கரசாகாஸு மத்யமாந்
9. ஹ்ருத்ஸம்முகம் து பத்நீயாச்சக்திமுத்ராம் ஸுகப்ரதாம்
இமே முத்ரே மஹாபாகே யோகி வ்ருந்தோபவந்திதே

பொருள் – இடது கையை நீட்டியபடி, அதன் அனைத்து விரல்களையும் தனித்தனியே வைக்கவேண்டும். அந்த விரல்களுடைய நுனியை சற்றே வளைத்தல் வேண்டும். பின்னர் கட்டைவிரல் கொண்டு நடு விரலைத் தொடவேண்டும். இத்தகைய சக்தி முத்ரை கொண்டு, அந்த உபாஸகன் தனது மார்பைத் தொடவேண்டும். இது ஸுகத்தை அளிப்பதாகும். இந்த இரண்டு முத்ரைகளும் உயர்ந்ததாகவும், அனைத்து யோகிகளாலும் கொண்டாடப்படுவதாகவும் உள்ளவை ஆகும். இவை எனக்கு மனநிறைவை அளிப்பதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 100)

[அரசன்] ஸேனாதிபதி! இப்போது நமக்கு நெருங்கும் நேரமாக உள்ளது.

[ஸேனாதிபதி] அரசருடைய எண்ணமே எனக்கு விருப்பம் ஆகிறது.

அங்கம் 2 : காட்சி 2

(இருவரும் நெருங்குகிறார்கள்)

[சிஷ்யன்] பகவானே! இந்தச் சபையின் நாயகனும், ஸேனாதிபதியும் நெருங்குகிறார்கள்.

[குரு திரும்பிப் பார்த்த பின்னர் உவகையுடன்]

130. உதித: ஸஹஸா ஸ ஏஷ காலே வ்யவஸாயாதபஸேவிதோ விவேக:
விநிவர்தயதி ஸ்வயம் ப்ரஜாநாம் விசிகித்ஸாரஜநீம் விலுப்தபோதாம்

பொருள் - விவேகன் என்னும் சூரியன், வ்யவஸாயம் என்னும் ஒளியுடன் சேர்ந்து, சரியான நேரத்தில் விரைந்து நம்முடைய அருகில் உதயம் ஆனான். அவன், ஞானத்தை மறைக்கின்ற, இருள் என்னும் அனைத்து ஐயங்களையும் தானாகவே விலக்குவான்.

மேலும்,

131. விவேகஸ்ய குணச்ரேயாந் வ்யவஸாயச்சமுபதி:
ஸ்வபசேஷ திஷ்டமாநேப்ய: ஸ்வயமாகத்ய திஷ்டதே

பொருள் – குணங்களில் சிறந்தவனும், விவேகனுடைய ஸௌந்தரியும் ஆகிய வ்யவஸாயன், தன்னுடைய பக்கம் நிற்பவர்களுக்குத் தன்னுடைய முடிவைத் தெளிவாகக் காண்பிக்கிறான்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 379)

5-7-3 கருளப்புட்கொடி சக்கரப்படை வான நாட எம் கார்முகில் வண்ணா
பொருள் அல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்
தெருள்கொள் நான்மறை வல்லவர் பலர் வாழ் சிரீவரமங்கலநகர்க்கு
அருள் செய்து அங்கிருந்தாய் அறியேன் ஒரு கைம்மாறே

பொருள் – கருடன் என்ற பறவையைக் கொடியாகவும், திருச்சக்கரத்தை ஆயுதமாகவும், பரமபதத்தை நாடாகவும் கொண்டு, இவ்விதமாக அடையத்தக்கவனாகவும் உள்ள உன்னை, எதிரில் நிற்பவர்கள் யார் என்று ஆராயாமல் உதவும் மழை மேகம் போன்று, எனக்கே என்று ஆக்கித் தந்த வடிவம் கொண்டவனும்; அத்தகைய வடிவழகு மூலம், ஒரு பொருள் என்றே எண்ண முடியாதபடி உள்ள என்னையும் ஒரு பொருள் என்று மதித்து எற்றுக்கொண்டு, அத்துடன் நிற்காமல், சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்யும்படியாக ஏற்றுக்கொண்டவனும் ஆகிய நீ, இப்படிப்பட்ட அனைத்தும் சீர்மையாக நடக்கும் விதமாகப் பலரும் வாழ்கின்ற சிரீவரமங்கலநகரத்திற்கு க்ருபையை செய்தபடி அங்கேயே உள்ளவனே! இவ்விதம் நீ செய்த உதவிகளுக்கான கைம்மாறு எதனையும் நான் செய்யவல்லவன் அல்லன். ஆகவே நீயே எனக்கு அருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - “அருளாய்’ என்றீர், அருளக்கடவோம், அதில் ஒரு தட்டில்லை; ஆனாலும், ‘சாஸ்த்ர பலம் ப்ரயோக்தரி’, ‘கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்த வத்த்வாத்’ அன்றோ; அருள் பெறுவார் பக்கலிலேயும் சிறிது உண்டாக வேணுங்காணும்” என்ன; “இது மேலுற்றைக்கிட்ட மர்யாதையோ! கீழுற்றைக்கும் ஏதேனுமுண்டோ; ஆன பின்பு, இத்தலையில் கிஞ்சித்காரத்தை விட்டு உன் க்ருபையாலே செய்தருளாயெ”ன்கிறார். இவ்வளவும் வர இதுக்கு முன்பு நீ நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த பின்பு, மேலும் நீ செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்மை நோக்கி, திருவாய்மொழி (5-7-2) - அருளாய் - என்று கூறினீர். நாம் அருள்வோம், அதில் குறி இல்லை. ஆனால், மீமாம்ஸையில் - சாஸ்த்ர பலம் ப்ரயோக்தரி - ஆத்மா கர்த்தாவாக இருந்தால் சாஸ்த்ரம் பயன் கொண்டதாகும் - என்றும், உத்தர மீமாம்ஸையில் - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்த வத்த்வாத் - சாஸ்த்ரம் பயனுள்ளதாக இருக்கும் பொருட்டு ஆத்மா கர்த்தாவாக வேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அருள் கிட்டவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களிடமும் சிறிது தகுதி ஏற்படவேண்டும் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “இது உன்னை அங்கு வந்து கிட்டவேண்டும் என்பதற்கான தகுதியா? இங்குள்ள உன்னை வந்து கிட்ட ஏதேனும் வேண்டுமோ? இப்படியாக எனக்கு ஏற்பட்ட பின்னர், நான் ஏதேனும் செய்யவேண்டும் என்று பார்ப்பதை விடுத்து, நீயாகவே க்ருபை செய்தருளவேண்டும்” என்கிறார். மேலும், “இதற்கு முன்பு நீ எந்தக் காரணமும் இன்றி என்னை ஏற்றுக்கொண்டு பின்னர், இனியும் அதே போன்று செய்தருள வேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கருளப்புட்கொடி) நீ முன்பருளிற்று உன்னையறிந்தோ, என்னை யறிந்தோ! (கருளப்புட்கொடி) இன்னமும் ஒன்று வேண்டும்படியோ உன்னுயர்த்தி. பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவுடையனாயிருக்கிறவிருப்பு. “அருளாழிப்புள்”ளிறே. (சக்கரப்படை) அதுவும் வரவேண்டும்படியோ இதிருக்கிறது. “அருளார்திருச்சக்கர”மிறே.

விளக்கம் - (கருளப்புட்கொடி) நீ முன்பு கடாஷித்தது உன்னை அறிந்தா அல்லது என்னை அறிந்தா? ஆதாவது, உனது பெருமை மற்றும் எனது சிறுமை ஆகியவற்றை ஆராயாமல், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி முன்பு என்னை ஏற்றுக்கொண்டது போன்று, உன்னை அடையச் செய்யும் நிலையையும் நீயே அருளவேண்டும் என்று கருத்து. (கருளப்புட்கொடி) - மேலும் ஏதேனும் செய்தால் மட்டுமே உன்னை அடைய வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தபடி உனது உயர்ந்த தன்மை உள்ளதா? கருடனைக் கொடியாகக் கொண்டவனாக இருத்தலே உனக்கு மிகப் பெரிய பெருமையாகும்; இதில் சக்கரத்தாழ்வானையும் வைத்திருத்தல் என்பது பெருமைக்கு மிகையே ஆகும். கருடனை கொடியாகக் கொண்டவன் எப்படி உள்ளான் என்பதற்கு உனது நிலையே சான்று ஆகும். திருவாய்மொழி (1-4-6) - அருளாழிப் புள் - என்பது காண்க. (சக்கரப்படை) - அதுவும் அவசியம் வேண்டும் என்பதாகவோ இங்கு நிலை உள்ளது? திருவிருத்தம் (33) - அருளார்திருச்சக்கரம் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (வானநாட) ஒன்று எடுக்கவும் ஒன்று பிடிக்கவும் வேணுமோ, இருப்பிடமேயமையாதோ. பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியை ஆயுதமாகவும், பரமபதத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுமுடையையாய் வைத்து. பெரிய திருவடியை மேற்கொள்ளுதல், திருவாழியைச் சலியாமல் பிடித்தல், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடையனாதல், இவையாயிற்று ஸர்வாதிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம்; இவை ஓரொன்றே அமைந்திருக்க, ஸர்வ ப்ரகார பரிபூர்ணனாயிருக்கிறபடி. (கருளப்புள்) புள்ளென்று பக்ஷி ஸாமாந்யமாய், கருடனாகிற புள்ளென்று விசேஷிக்கிறது. “ஈடே” என்கிறவித்தை “ஈளே” என்னுமாபோலே, கருளென்கிறது. அன்றிக்கே, கருளென்று கறுப்பாய், அது சீற்றமாய், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே சீற்றத்தை உடையவென்றுமாம். “கருளுடைய பொழில் மருது” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (வானநாட) - ஒன்று உன்னை எடுப்பதற்கும், ஒன்றை நீ பிடிப்பதற்கும் அவசியம் உள்ளதா? அதாவது கருடனும், சக்கரமும் கூறப்படுகிறது. உனது இருப்பிடமே போதுமானது அல்லவோ? கருடனைக் கொடியாகவும், சக்கரத்தை ஆயுதமாகவும், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவும் கொண்டு. கருடனை நிர்வாகம் செய்தல், சக்கரத்தைச் சலியாமல் பிடித்தல், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகக்

கொள்ளுதல் என்பது அல்லவோ அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்யும் வஸ்துவின் அடையாளம் ஆகும்? இவை ஏதேனும் ஒன்று இருந்தாலே போதுமானதாக உள்ளபோது, அனைத்தையும் கொண்டு, அனைத்து விதங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ள நிலை. (கருளப்புள்) – “புள்” என்பது “பறவைகள்” என்பதன் பொதுப்பெயர் ஆகும். ஆகவே “கருளப்புள்” என்று, “கருடனாகிய பறவை” என்பதாகச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். மேலும் “ஈடே” என்பதை “ஈளே” என்று எழுதுவது போன்று, இங்கு “கருடன்” என்பதை “கருளன்” என்றார். அல்லது “கருள்” என்பதை “இருள்” என்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; அதாவது “சீற்றம்”; தனது விரோதிகள் மீது சீற்றத்துடன் உள்ளவன்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-3) - கருளுடைய பொழில் மருது - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (எங்கார்முகில்வண்ணா) பெரிய உன்னுயர்த்தி பாராவிட்டால், வர்ஷிக்கிற ஸ்தலத்தைத்தான் பார்த்தாயோ. என் பக்கலிலே ஓளதார்யத்தைப் பண்ணினவனே. என்னளவு பாராதே ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகப் பண்ணினபடி. “பண்ணின ஓளதார்யமேதே”ன்ன, (பொருளல்லாத இத்யாதி) வஸ்து முன்பேயுண்டாய், அதுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் பண்ணிவிட்டாயோ; “அஸந்நேவபவதி”யிறே விஷயீகாரத்துக்கு முன்பு; இப்போது ஒரு வஸ்துவாக்கி, “ஸந்தமேநம்” என்று உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினாய். (அடிமைகொண்டாய்) “பெருமக்களுள்ளவர்” என்கிறபடியே, நித்யஸித்தர் செய்யக்கடவ கைங்கர்யத்தையன்றோ என்னைக் கொண்டது. உண்டாக்கினவளவேயோ, ஜீவநமுமிட்டிலையோ. “கார்முகில்” என்றது பலித்தபடியிறே. அடிமைகொண்டாயென்கிறது “அடி தொழுதெழு” என்னப் பண்ணின அவ்வளவையிறே. “மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற”வர் இப்படி சொல்லுகையாலே, ஸ்வநிகர்ஷம் சொல்லுகை ஜ்ஞாந கார்யம்; “ஈச்வரோஹம்” என்றிருக்கை அஜ்ஞாந கார்யம்.

விளக்கம் - (எங்கார்முகில்வண்ணா) - உன்னுடைய இருப்பை நீ ஆராயவில்லை என்றாலும், உனது கடாசுஷத்தைப் பொழிகின்ற எனது இருப்பைக் கவனித்தாயா? என்னிடம் தாராளமாக உள்ளவனே! எனது சிறுமையை ஆராயாமல், எந்தவிதமான பயனையும் என்னிடமிருந்து எதிர்பாராமல் உள்ளவன். “அவன் செய்த தாராளமான செயல் என்ன?” என்பதைக் கூறுகிறார். (பொருள் அல்லாத இத்யாதி) - நான் என்ற

இந்த வஸ்து முன்பே உண்டாயிருக்க, இதற்கு ஓர் உயர்த்தியைச் செய்தாயோ? தைத்திரீயத்தில் - அஸந்நேவபவதி - இல்லாதவன் ஆகிறான் - என்பது நீ கைக்கொள்ளும் முன்பாக இருந்த நிலையாகும்; ஆனால் இப்போது, தைத்திரீயத்தில் - ஸந்நமேநம் - இருப்பவன் ஆகிறான் - என்று ஒரு வஸ்துவாக மாற்றி, கரையேறும்படியும் செய்தாய். (அடிமை கொண்டாய்) - திருவாய்மொழி (3-7-5) - பெருமக்களுள்ளவர் - என்பதற்கு ஏற்ப, நித்யஸூரிகள் செய்யக்கூடிய கைங்கர்யங்களை நான் செய்யும்படியாக அல்லவோ என்னை நீ ஏற்றாய்? என்னைப் படைத்தது என்பதுடன் மட்டும் நீ நின்றாயா? அல்லவே! என்னை வாழும்படியாகவும் நீ செய்தாய். அதாவது “கார்முகில்” என்ற திருநாமம் மெய்யாகவே ஆயிற்று; மழை போன்று என்னை நீ பிழைக்க வைத்தாய். அடிமை என்பது, “அடி தொழுது எழ” என்னும் அளவு உள்ளது. மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற இவர் இவ்விதம் கூறுவதால், தன்னைத் தாழ்த்திக் கூறுதல் என்பதே ஞானத்தின் செயலாகும்; “நானே ஈச்வரன்” என்று இருத்தல் அஜ்ஞானத்தின் செயலாகும் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (தெருள்கொள் நான்மறை வல்லவர்) தெரியும்படி வேத தாற்பர்யம் கைவந்தவர்கள். ஜ்ஞாநாதிசயத்தை உடையராய்க் கொண்டு, நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களையும் தாங்கள் நினைத்தபடி நிர்வஹிக்கவல்லவர்கள். (பலர்) ஒருவரிருவரன்றிக்கே ஸ்ரீவைகுண்டம் போலே திரள்திரளாயிருக்கை. (வாழ்) வேதார்த்த பூதனைக்கண்டு அநுபவிக்கிறவர்கள். தீர்த்தங்களிலே வர்த்திக்கிற ஸத்வங்களுக்குப் பாபம் போகிறதில்லையிறே ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஜ்ஞாநமும் அத்தோடு சேர்ந்த வருத்தியுமுடையராயிருக்கை. (சிரீவரமங்கலநகர்க்கருள் செய்தங்கிருந்தாய்) அங்குள்ளார்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற இருப்புத் தன் பேறாக இருக்கிறபடி. சிரீவரமங்கல நகரிலுள்ளார் அர்த்திக்கவன்றிக்கே, அவர்கள்பக்கல் தண்ணளியாலே வந்திருந்தவனே. என்னை அடிமை கொள்ளுகைக்காக அங்கே வந்திருந்தாயென்றுமாம். “கைங்கர்யத்தளவும் வர நிறுத்தினோம், இனி அதுக்கு விச்சேதம் வரவொண்ணாது” என்று அங்கே வந்திருந்தாய்.

விளக்கம் - (தெருள்கொள் நான்மறை வல்லவர்) - தெரியும்படியாக வேதத்தின் ஆழ்பொருளை அறிந்தவர்கள். சிறந்த ஞானத்தைக் கொண்டவர்களாக, நான்கு வேதங்களையும் தாங்கள் விரும்பும் விதத்தில் நிர்வாகம் செய்யவல்லவர்கள். (பலர்) - இப்படி ஒருவர் இருவர் என்று இல்லாமல், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளது போன்று பெரும் கூட்டமாக இருப்பவர்கள். (வாழ்) - வேதத்தின் ஆழ்பொருளாக உள்ளவனைக் கண்டு அனுபவிப்பவர்கள். புண்ணியம் நிறைந்த தீர்த்தங்களில் வசிக்கும் உயிர்களுக்கு, ஞானம் இல்லாத காரணத்தால், பாபங்கள் அழிவதில்லை. ஆனால் இங்கு அப்படி அல்லாமல், ஞானம் மற்றும் அதற்கு ஏற்ற செயல்கள் பொருந்தி உள்ளவர்கள் என்று இருத்தல். (சிரீவரமங்கலநகர்க்கு அருள் செய்து அங்கு இருந்தாய்) - அங்கு உள்ளவர்களுக்குத் தன்னைக் காண்பித்துக் கொண்டு இருத்தல் என்பதைத் தனது பேறாகக் கொண்டவன். அந்த நகரத்தில் உள்ளவர்கள் உன்னை விரும்பாமல் இருந்தாலும், அவர்கள் பக்கம் உனது நீர்மையால் வந்தவனே! “என்னை அடிமை கொள்வதற்காக அங்கு வந்து நின்றாய்” எனது கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். மேலும், “கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையை ஏற்படுத்தினோம். இதற்கு இனி அழிவு ஏற்படாது” என்று உணர்த்தும்விதமாக வந்தாய்.

வ்யாக்யானம் - (அறியேனொரு கைம்மாறே) நீ இவ்வளவாக உபகரித்து நின்றவிதுக்கு, நானொன்று செய்தேனாக அறிகிறிலேன். இதுக்கு முன்பு உபகரித்ததுக்கு ஒரு ஹேது என் பக்கலிலேயுண்டென்று சொன்னாயாதல், மேலும் நீயே நிர்வஹித்தாயாதல் செய்ய வேணும். “நீர் உள்ளீராகையாலே செய்தோம்” என்றும் சொல்லலாவதில்லை உன்னால், பொருளல்லாதவென்னைப் பொருளாக்கியிறே அடிமை கொண்டது.

விளக்கம் - (அறியேனொரு கைம்மாறே) - நீ இந்த அளவு உபகாரம் செய்தமைக்கு நான் ஏதும் செய்தேனாக, நான் அறியவில்லை. இதற்கு முன்பே எனக்கு நீ உதவி செய்தமைக்கு ஏதேனும் காரணம் என்னிடம் உள்ளது என நீ தீர்மானித்தாய் என்றால், இனியும் நீயே என்னைக் காக்கவேண்டும். “நீவிர் உள்ளதால் நாம் செய்தோம்” என்று கூறினால், அதனையும் உன்னால் உரைக்க இயலாது. “பொருள்” என்று கூற இயலாதபடி இருந்த என்னை அல்லவோ நீ அடிமையாக ஏற்றாய்?

5-7-4 மாறுசேர் படை நூற்றுவர் மங்க ஓர் ஐவர்க்காய் அன்று மாயப்போர் பண்ணி
நீறு செய்த எந்தாய் நிலங்கீண்ட அம்மானே
தேறு ஞானத்தர் வேதவேள்வி அறாச் சிரீவரமங்கலநகர்
ஏறி வீற்றிருந்தாய் உன்னை எங்கு எய்தக் கூவுவனே

பொருள் - சத்ருக்களாக நின்று சேர்ந்த படையைக் கொண்ட துரியோதனன் உள்ளிட்ட நூறு பேறும் அழியும்படியாக, தனியாக நின்ற பாண்டவர்கள் ஐந்து பேருக்குத் துணை நிற்பவனாகவும், துரியோதனன முதலானவர்களால் பாண்டவர்கள் பீடிக்கப்பட்ட அன்று, பகலை இரவாக்கியது போன்ற வியக்கவைக்கும் செயல்கள் நிறைந்த யுத்தத்தைச் செய்து, அனைத்து படைகளையும் வெறும் துகள்கள் மட்டுமே மீதம் உள்ளது போன்று பெரிய உதவிகள் செய்த எனது தந்தையே! இந்தப் பூவியை ப்ரளய ஆபத்திலிருந்து இடர்ந்து எடுத்துக் காப்பாற்றிய எனது ஸ்வாமியே! அப்படிப்பட்ட காலக்கட்டங்களுக்குப் பின்னர் பிறந்த என்னைப் போன்றவர்களுக்காக, அடையப்படும் இலக்கு மற்றும் அதனை அடைய உதவும் வஸ்து என்பதில் தெளிவான ஞானம் கொண்டவர்களுடைய வைதிகமான பகவத் ஆராதனம் இடைவிடாமல் நடக்கின்ற சீர்வலமங்கல நகரத்தில், அவர்கள் ஆராதனை செய்வதற்கு ஏற்றபடி குடியேறி உள்ளவனே! இவ்விதம் நான் வேண்டி நிற்பதை எதிர்பாராமல் நீயாகவே வலிய வந்து என்னைக் காக்கும் செயலில் நிற்பவனாக உள்ள உன்னை அடைவதற்கு நான் என்ன முயற்சி செய்வேன்?

அவதாரிகை – “வெறும் உன் க்ருபையாலே ரக்ஷிக்கவேணும்’ என்னாநின்றீர், நாம் இதுக்கு முன்பு அங்ஙன் செய்தவிடமுண்டோ?” என்ன; ஒன்றிரண்டு உதாஹரணத்தை எடுத்துக் காட்டி; இங்ஙனே செய்ததில்லையோ, எனக்கும் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்முடைய க்ருபையால் மட்டுமே உன்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று கூறுகிறீர். அவ்விதம் நாம் இதற்கு முன்பு செய்த இடம் ஏதேனும் உள்ளதோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் ஒன்றிரண்டு உதாரணங்களைக் கூறி, “இவ்விதம் நீ செய்தாய் அல்லவோ? எனக்கும் அது போன்று அருளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாறு சேர் படை நூற்றுவர்) எதிரிகளாய்க் கொண்டு வந்து சேர்ந்த படையையுடைய நூற்றுவர். அவர்களுக்கு ஸஹகாரிகளாய் வருகையன்றிக்கே, தனித்தனியே சத்ருக்களாய் வந்து கிட்டுகை; படை – ஸேநை. அன்றிக்கே, (மாறு சேர் படை நூற்றுவர்) மாற்றாராய்ச்சேர்ந்து ஸாயுதரான நூற்றுவரென்றுமாம்; படை – ஆயுதம். “த்விஷத் அந்நம் ந போக்தவ்யம்” என்கிறபடியே, தனக்கு சத்ருக்களாக நினைத்திருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (மாறு சேர் படை நூற்றுவர்) எதிரிகளாக வந்து, ஒன்றாகத் திரண்டு நின்று எதிர்த்து வந்த படையைக் கொண்ட நூறு பேர்கள். அதாவது, அந்த கௌரவர்களுக்குப் பலரும் துணையாக வந்தது மட்டுமே அல்லாமல், தனித்தனியாகவும் பாண்டவர்களுக்குச் சத்ருக்களாகவும் வந்தனர்; “படை” என்பதற்கு “ஸேநை” என்று பொருள் கொண்டால் இவ்விதம் கூறலாம். அல்லது, “மாறு சேர்” என்பதை “நூற்றுவர்க்கு” என்பதற்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு பொருள் கூறலாம்; (மாறு சேர் படை நூற்றுவர்) - மாற்றாராகச் சேர்ந்து ஆயுதங்களுடன் வந்த நூறு பேர் எனலாம்; மாற்றார் என்றால், க்ருஷ்ணுக்குப் பகைவர்களாக, என்று கொள்ளவேண்டும். ஆனால், துரியோதனன் போன்றவர்கள், க்ருஷ்ணனுக்குப் பகைவர்களா என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். மஹாபாரதத்தில் - த்விஷத் அந்நம் ந போக்தவ்யம் - பகைவர்கள் வீட்டில் உண்பது கூடாது - என்று க்ருஷ்ணன் துரியோதனனிடம் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாண்டவர்களுடைய பகைவர்களை, தனக்குப் பகைவர்களாகவே க்ருஷ்ணன் கொள்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (மங்க) மாள. விளக்குப் பிணம்போலே காணவொண்ணாதபடி. (ஓரைவர்க்காய்) இரண்டு பசுஷமும் ஒத்திருக்க, ஒரு தலையிலே நின்றாயோ. உளனான ஒரு ஸாரதியுங்கூட அப்ரதாநனாம்படி தனியரான ஐவர். (ஐவர்க்காய்) அவர்களுக்குத் தன்னை இஷ்ட விநியோகஹார்ஹனாக்கி வைத்தபடி. (அன்று) யுத்தோந்முகராய் வந்த அன்று. (மாயப்போர் பண்ணி) ஆச்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், வஞ்சகமான யுத்தமென்னுதல்; அதாவது பகலை இரவாக்கியும், “ஆயுதமேடேன்: என்று ஆயுதமெடுத்தும், சத்ருக்கள் உயிர்நிலையைக் காட்டிக்

கொடுத்தும் செய்தவை. (நீறு செய்த) பஸ்மமாக்கின; “கூறாய் நீறாய் நிலனாகி” என்று சொல்லுகிறபடியே.

விளக்கம் – (மங்க) - அழியும்படியாக. இருட்டு போன்று, காண இயலாதபடி அழித்தல். (ஓர் ஐவர்க்காய்) - உனக்கு இருவரும் ஏற்ற உறவினராக உள்ளபோதிலும், உனது க்ருபை காரணமாக, யார் பலம் இன்றி உள்ளனரோ, அவர்கள் பக்கம் நின்றாய். ஆனால், க்ருஷ்ணன் உள்ளபோதிலும் பாண்டவர்களை “தனியர்” என்று எப்படிக்கூற முடியும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இருந்த அந்த ஒருவனும், முதன்மையற்றவனாக, “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று கூறியவனாக உள்ளதால், “தனியர்” என ஆனார்கள். (ஐவர்க்காய்) - அவர்கள் தன்னை எவ்விதம் வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று நின்றான். (அன்று) யுத்தத்தில் ஆர்வம் கொண்டு வந்து அன்று. (மாயப்போர் பண்ணி) - ஆச்சர்யமான யுத்தம். அல்லது வஞ்சகம் நிறைந்த யுத்தம். வஞ்சகம் என்ன என்றால், சக்கரம் கொண்டு சூரியனை மறைத்து, பகல் பொழுதை இரவாக்கிய செயல்; “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று கூறிய பின்னரும் ஆயுதத்தை எடுத்த செயல்; சத்ருக்களுடைய உயிர் நிலை எங்கெங்கு உள்ளது என்று காட்டிக் கொடுத்த செயல் போன்றவை நிறைந்த யுத்தம். (நீறு செய்த) – சாம்பல் ஆக்கிய. திருவாய்மொழி (6-10-2) - கூறாய் நீறாய் நிலனாகி – என்பதற்கு ஏற்ப செய்த நிலை.

வ்யாக்யானம் - (எந்தாய்) பாண்டவர்களுக்காக துர்யோதநாதிகளை நிரஸித்ததும் தம் பேறாயிருக்கிறபடி. “நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாமுண்டு, ஆனாலும் அவர்கள் எனக்கு பவ்யரன்றோ” என்ன; ஆனால், அதுவும் பாராதேயன்றோ நீ பூமியை ரக்ஷித்தது. (நிலங்கீண்டவம்மானே) அது கிடக்கிடு வேணுமாகில், அதுக்கொன்று சொல்லுகிறாய்; இப் ப்ரளயங் கொண்ட பூமிக்கு என்ன தக்கோர்மையுண்டாய் நீ செய்தது. (நிலங்கீண்ட) “எடுக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்கவும்மாட்டாதே, உபகார ஸ்ம்ருதியுமின்றிக்கே இருக்கிற இதுக்கு உதவிற்றிலையோ. இங்கு ஒரு தலையேயிறே உள்ளது.

விளக்கம் - (எந்தாய்) - பாண்டவர்களுக்காக துரியோதனன் போன்றவர்களை அழித்ததையும் தனது போறாக எண்ணுபவன். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேசுவரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் கூறிய அனைத்தையும் நாம் செய்தோம். ஆனால் பாண்டவர்கள் நம்மைப் பணிந்தவர்கள் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்படி ஏதும் ஆராயாமல் அல்லவோ நீ முன்பு பூமியைக் காப்பாற்றினாய்?”, என்கிறார். சரி, பாண்டவர்களைக் காப்பாற்றிய செயல் நிற்கட்டும், அதற்கு ஒரு காரணம் கூறுகிறாய். ஆனால், ப்ரளயம் கொண்ட இந்தப் பூமிக்கு என்ன நன்மை இருந்த காரணத்தால், இதற்கு உதவினாய்? (நிலம் கீண்ட) - “இந்தப் பூமியை அடியிலிருந்து எடுக்கவேண்டும்” என்று யாரும் எதிர்பார்த்து உன்னிடம் விண்ணப்பம் செய்யவில்லை. செய்ந்நன்றி அறிதல் என்ற அடிப்படையும் இங்கு ஏதும் இல்லை. ஆனாலும் இதற்கு உதவினாய் அல்லவோ? இங்கு நீ காப்பாற்றியதற்கு ஒரு பக்கம் மட்டுமே உள்ளது; அதாவது அங்கு க்ருஷ்ணன் மற்றும் பாண்டவர்கள் என்று இரண்டு பக்கங்களும், ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு சிநேகம் கொண்ட நிலை இருந்தது; ஆனால் இங்கு அசேதமாக உள்ள பூமிக்குப் பண்பு இல்லாததால், வராகனுடைய சிநேகம் மட்டுமே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அம்மானே) “உடைமையிழக்கவொண்ணாது” என்று வெறும் உன் க்ருபையாலே செய்தவித்தையன்றோ. (தேறு ஞானத்தர் இத்யாதி) அநுஷ்டாநாநநுஷ்டாநங்களை விகல்பிக்கலாம்படி தெளிந்திருக்குவர்கள். அநநுஷ்டாநம் ஸாதநமாகாதே. “நிஷித்தாசரணம் நமக்கு ரக்ஷகமன்று” என்றிருக்குமோபாதி, “விஹிதாசரணமும் நமக்கு ரக்ஷகமன்று” என்றிருக்குமவர்கள். ஆனால் இது அநுஷ்ட்டிக்கிறதென்? என்னில், ஈச்வராஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினானாகிறான்; இனித்தான் நிஷித்தாசரணம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை வர்த்திப்பிக்குமாபோலே, இதுவும் ஸத்த்வ வ்ருத்தியையும் பண்ணிக் கொடுக்கக் கடவதாயிருக்குமிறே; இனித்தான் சேதநனாகையாலே ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணியன்றி நில்லானே. “ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதேஜ்ஞாநம்” என்று ஜ்ஞாநத்துக்கும் அடியாயிருக்குமிறே; ஆகையாலே அநுஷ்ட்டேயமாகக் கடவது.

விளக்கம் - (அம்மானே) - இருப்பினும் நீ ஏன் பூமியைக் காப்பாற்றினாய் என்றால், “உன்னுடைய உடைமையை நீ இழப்பதற்குக் கூடாது” என்று உன்னுடைய க்ருபையால் மட்டுமே செய்தாய் அல்லவோ? (தேறு ஞானத்தர் இத்யாதி) - எதனைச் செய்யலாம், எதனைச் செய்யக்கூடாது என்று விஷயங்களை பிரிந்து அறியலாம்படி தெளிவான அறிவுள்ளவர்கள். விலக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்கள் ஸாதனம் ஆகாது. “விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் நமக்கு உபாயம் அல்ல” என்று தெளிந்தவர்கள், அதனைப் போன்றே “தவிர்க்கப்பட்ட கர்மங்களும் நமக்கு உபாயம் அல்ல” என்று உள்ளவர்கள். ஆயினும் இந்தக் கர்மங்களை ஏன் செய்யவேண்டும்? ஈச்வரனுடைய கட்டளையைச் செய்தவன் ஆகிறான். மேலும், விலக்கப்பட்ட கர்மங்களானவை, ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றை வளர்ப்பது போன்று, விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களச் செய்தல் என்பது ஸத்வ குணத்தை வளர்க்கும் அல்லவோ? மேலும் ஒரு சேதநன், எந்த ஒரு கர்மத்தையும் செய்யாமல் இருப்பதில்லை அல்லவோ? மேலும் கூறப்பட்ட மூன்று காரணங்களில், இரண்டாவது காரணத்தின் பயன் என்ன என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; கீதை (14-17) - ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதேஜ்ஞாநம் - ஸத்வ குணத்திலிருந்து ஞானம் ஏற்படுகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, விதிக்கப்பட்ட கர்மம் என்பது ஞானத்திற்கு அடிப்படையாக உள்ளது அல்லவோ? ஆகவே செய்யப்பட வேண்டியதாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (சிரீவரமங்கலநகரேறி வீற்றிருந்தாய்) இவனும் அவர்களிலே ஒருவனாய் ஒக்கக் குடியேறியிருக்கிறபடி. (வீற்றிருந்தாய்) “இவர்கள் நடுவே இருக்கப்பெற்றோமே” என்று பெறாப்பேறு பெற்றானாயிருக்கிறபடி. (உன்னை) அநந்ய ஸாத்யனான உன்னை. (எங்கெய்தக் கூவுவனே) நீ இவ்விருப்பிருக்கைக்கு நான் அநுஷ்டித்தது ஏதேனும் ஸாதனமுண்டாகிலன்றோ என் ப்ராப்திக்கு நான் ஏதேனும் செய்வது, இவ்வளவாகப் பண்ணின நீ மேலும் உன் க்ருபையாலே செய்தருளவேணும்.

விளக்கம் - (சிரீவரமங்கலநகரேறி வீற்றிருந்தாய்) - அங்கு உள்ள அனைவரைப் போன்று, இவனும் இங்கு வந்து வசிக்கிறான். “இவர்கள் நடுவில் வந்து இருக்கும்படியாக நமது நிலை ஆயிற்று” என்று இங்கு உள்ளதை, தான் இதுவரை அடையாத பேறாக எண்ணியுள்ளான். (உன்னை) - மற்ற எதனாலும் அடைய இயலாத உன்னை. (எங்கு எய்தக் கூவுவனே) - நீ இங்கு வந்து இவ்விதம்

இருப்பதற்கு நான் செய்த ஸாதனம் ஏதேனும் இருந்தால் அல்லவோ எனது பேற்றுக்கு நான் ஏதும் செய்வேன்? அதாவது இதுவரை நீ உனது கருணை மூலம் அனைத்தையும் செய்தது போன்று, இனியும் செய்யவேண்டும்.

5-7-5 எய்தக் கூவுதல் ஆவதே எனக்கு எவ்வதெவ்வத்துள் ஆயுமாய் நின்று

கைதவங்கள் செய்யும் கருமேனி அம்மானே

செய்த வேள்வியர் வையத்தேவர் அறாச் சிரீவரமங்கலநகர்

கை தொழ இருந்தாய் அது நானும் கண்டேனே

பொருள் - காப்பாற்றுவதற்கு வேறு எந்த வஸ்துவும் இல்லாத ஸ்வரூபம் கொண்ட எனக்கு, புருஷார்த்தம் அடைவதற்கான ஏற்ற ஸாதனமாக உன்னை அழைத்தல் என்பது தகுந்ததோ? எந்தவிதமான வேண்டுதல்களையும் எதிர்பாராமல், அடியார்களுடைய விரோதியாக உள்ள எவ்வகைப்பட்ட சத்ருக்கள் என்னும் அஸூர வர்க்கத்திற்குள், புத்தன் போன்ற ரூபங்கள் எடுத்து, அவர்களுடன் கலந்து, வைதிகத்தின் மீது அவர்களுக்குள்ள ஆசையை அழித்து, மற்றவற்றின் மீது ருசியை ஏற்படுத்தல் என்பதான செயல்களைச் செய்பவனும், அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கலங்கும்படியான கறுத்த திருமேனி கொண்டவனும் ஆகிய அம்மானே! விரோதிகள் கூட்டம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால், செய்யவேண்டிய வைதிக கர்மங்கள் அனைத்தையும் செய்பவர்களும், இந்தப் பூமியில் ஞானம் மற்றும் ஐச்வர்யம் காரணமாக நித்யஸூரிகளுக்கு சமமாக உள்ளவர்களும் ஆகியவர்கள் நீங்காமல் வசிக்கின்ற சிரீவலமங்கலநகரத்தில், அனைவரும் கைங்கர்யத்தை வளர்த்துக் கொள்ளும்படியாக, எஜமானனாக உள்ளாய். அவர்களைப் போன்று கைங்கர்ய ஞானம் கொண்ட நானும் உனது இப்படிப்பட்ட இருப்பைக் கண்டேன்.

அவதாரிகை - “ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தையும், சிரீவரமங்கலநகரிலிருப்பையும் உமக்குக் காட்டினோமே, ‘எங்கெய்தக் கூவுவன்’ என்று ஒன்றும் பெறாதாரைப்போலே கூப்பிடா நின்றீரே” என்ன; “செய்த அம்சமறிந்தேன், அத்தாலே பர்யாப்தனாகிறிலேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்முடைய அடியார்கள் மீது நாம் வைத்துள்ள ஒருதலைக் காப்பு குறித்தும், சிரீவலமங்கல நகரத்தில் நாம் உள்ள இருப்பையும் உமக்குக் காண்பித்தோம். ஆனால் நீரோ, திருவாய்மொழி (5-7-4) -

எங்கு எய்தக் கூவுவேன் - என்று ஏதும் பெறாதவர் போன்று நம்மை அழைப்பது ஏன்?", என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “நீ செய்த அம்சத்தை நான் அறிந்தேன். அதனால் நான் நிறைவு பெற்றவன் அல்லன் என்பதால் அழைக்கிறேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எய்தக் கூவுதலாவதேயெனக்கு) பொகடு, அதுகிடக்கிடாய், இந்த ஸ்ரீய:பதியைக் கண்ட உனக்கு “இவன் ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணுவான்” என்று தோற்றியிராதோ. நீ எனக்குக் கைப்படும்படியாக அபேக்ஷிக்கையாவதே. உன்னிலும் நான் என்னையறிவேனிறே! என்னால் செய்யலாவதுண்டோவென்று கேட்கிறார், “அவனாலே பேறு” என்றிருக்குமவராகையாலே; நீ கைவிட்டவன்று அநுஷ்டிக்கும்படி, ஸ்ரீய:பதியான உன்னோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி நான் இருந்தேனோ வென்கிறார்.

விளக்கம் - (எய்தக் கூவுதலாவதே எனக்கு) - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் “ஸாதநங்களைக் கைக்கொள்ளமாட்டேன்” என்று கூறிய பின்னர் இங்கு மீண்டும், “ஸாதந அநுஷ்டானம் செய்தல் ஆகாது” என்று கூறுகிறார். இது “கூறியது கூறல்” என்ற தோஷம் அல்லவோ? அப்படி அல்ல, கடந்த பாசுரத்தில், “பேற்றை அடையும் பொருட்டு ஸாதநங்களைக் கைக்கொள்ளமாட்டேன்”, என்றார்; இங்கு “அறியாமை மற்றும் இயலாமை காரணமாகக் கைக்கொள்ளமாட்டேன்” என்கிறார். “பொகடு – போகட்டும்” என்பதன் விளக்கமாக “அது கிடக்கிடாய்” என்பது உள்ளது. “அது கிடக்கிடாய்” என்றால், ஸாதநத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பது இருக்கட்டும்; எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் நீ சிரிவலமங்கலநகரத்தில் உள்ளாய்; ஆகவே, பேற்றுக்கான ஸாதந அநுஷ்டானம் அவசியம் இல்லை என்று பொருள். ஸாதநங்களைக் கொள்ளவேண்டும் என்றாலும், அறியாமை மற்றும் சக்தியின்மை காரணமாக அவ்வாறு செய்ய இயலவில்லை என்பதைக் கூறுகிறார். இங்குள்ள “ஸ்ரீய:பதி” என்பது, விபரீதமான அடையாளமாக “என்னை” என்னும் பொருள் தருவதாகும்; அதாவது ஆழ்வாரை; இவர் ஸர்வேச்வரனிடம், “என்னைக் கண்ட உனக்கு, இவன் ஸாதந அநுஷ்டானம் செய்வான் என்று தோன்றுகிறதோ” என்று கேட்கிறார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “உம்முடைய சக்தியற்ற நிலை நமக்குத் தெரியுமா?”, என்றார். இதற்கு ஆழ்வார், “நீ என்னை அறிவதைக்

காட்டிலும் நான் என்னை நன்கு அறிவேனோ? என்னால் ஸாதங்களைக் கைக்கொள்ள இயலுமோ?”, என்கிறார்; அதாவது “அவனால் மட்டுமே பேறு” என்றுள்ளவர் என்பதால் இவ்விதம் கேட்கிறார். நீ என்னைக் கைவிட்ட அன்று, நான் ஸாதங்களைக் கைக்கொள்ளலாம்படி மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய உன்னுடன் வேறுபடும்படியாக இருப்பேனோ?

வ்யாக்யானம் - (எனக்கு) ஒரு துர்பலன் தலையிலே ஒரு மலையை வைத்தாற்போலே யிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. “மாம் நமஸ்குரு” என்றால், அநந்தரமில்லையாகாதே தான். இனி ப்ரபலனாயிருப்பானொருவன் அதைத் தள்ளி, “அஞ்சாதே கொள் என்ன வேணுமிறே. (எவ்வ இத்யாதி) அநந்யகதிகளாயிருப்பார் பக்கலிலும், அநாச்ரிதர் பக்கல் செய்வது செய்யப்புக்கதோ இப்போது. எவ்வகைப்பட்ட சத்ரு ஸமுஹங்களினுள்ளே புக்கு. (எவ்வ) எவ்வகைப்பட்ட தெவ்வரென்று - சத்ருக்கள். தெவ்வமென்று சத்ரு ஸமுஹம். “தெவ்வரஞ்ச” என்னக்கடவதிறே. (கைதவங்கள் செய்யும்) க்ருத்ரிமங்களைச் செய்யும். அதாவது புத்தமுனியாய் அவர்கள் நடுவே புக்கு நின்று அவர்களுக்குண்டான வைதிக ச்ரத்தையைப் போக்கினபடி. (கைதவங்கள் செய்யும் கருமேனியம்மானே) வசநங்களாலும் யுக்திகளாலும் க்ருத்ரிமத்தைப் பண்ணி வைதிக ச்ரத்தையைப் போக்கி. அவ்வளவிலும் கேளாதார்க்கு வடிவைக் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணினபடி. தன்னுடைய வார்த்தைகளாலே அவர்களை சவப்ராயராக்கி, ஒருவனம்புக்கு இலக்காம்படி பண்ணிவைத்தான்.

விளக்கம் - (எனக்கு) - சக்தி அற்றவன் தலையில் ஒரு மலையை வைத்தது போன்று இருவருக்கு நிலைமை உள்ளது. கீதை (9-34) - மாம் நமஸ்குரு - என்னையே வணங்குவாயாக - என்று கூறிய பின்னார், வேறு யாரும் இல்லை என்பதை உணர்த்தும் அவன். “இனி” என்பது, “உபாயத்தைக் கைக் கொள்ளத் தகுதி இல்லை என்றான பின்னர்” என்பதைக் குறிப்பதாகும். ஸாதனங்களைக் கைக்கொள்ள அவசியம் இல்லை என்று அவற்றைத் தள்ளி, “நாம் உன்னைக் காப்போம். அச்சம் கொள்ளவேண்டாம்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ற ப்ரபலமானவன் வேண்டும் அல்லவோ? இதனைக் கூறுவதற்காக, அஸுரர்களுடைய கூட்டத்தை அவன் வஞ்சகமாக எமாற்றியதை அடுத்து கூறுகிறார். (எவ்வ) - அவர்களை வஞ்சித்தது போன்று என்னையும் வஞ்சிக்கிறாய் என்கிறார். உன்னைத் தவிர மற்றவற்றைக்

கைக்கொள்பவர்கள் விஷயத்தில் நடப்பது போன்று, உன்னை அல்லாமல் வேறு கதி இல்லை என்று இருப்பவர்கள் விஷயத்திலும் கூட நீ இப்போது செய்யலாமா? அதாவது அவர்களுக்கு வைதிக நிஷ்டை என்பதைக் குறைத்தாய்; அதே போன்று நான் வைதிகத்தை அண்டி நிற்பதைக் குறைக்கலாமா? எந்தவிதமான விரோதிகள் கூட்டத்தில் நீ புகுகிறாய். தெவ்வம் என்றால் சத்ருக்கள் கூட்டம். பெருமாள்திருமொழி (10-3) – தெவ்வர் அஞ்ச – விரோதிகள் அஞ்சும்படி - என்பது காண்க. (கைதவங்கள் செய்யும்) - வஞ்சகங்கள் செய்கின்ற. அதாவது, புத்தமுனியாக அவர்களுக்குள் புகுந்து, அவர்களுக்கு ஏற்படும் வைதிக ச்ரத்தையை விலக்கினாய். (கைதவங்கள் செய்யும் கருமேனியம்மானே) - சொற்கள் மற்றும் செயல்கள் மூலம் வஞ்சகம் செய்து, அவர்களுடைய வைதிக ச்ரத்தையை நீக்கி. அதிலும் மயங்காதவர்களுக்குத் தனது வடிவைக் காண்பித்து, அவர்களைப் பிணங்களாகும்படிச் செய்து; தனது சொற்கள் மூலம் அவர்களை மயக்கும்படிச் செய்து வைத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (அம்மானே) ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, நீ அவர்களையழியச் செய்தது ஆசிரிதர்க்காகவன்றோ! “ஒரு தைவமுண்டு” என்றிருக்கிறவர்களை அழித்தவோபாதிகிடாய் “ஒரு தைவமில்லை” என்றிருக்கிற என்னையொன்று செய்யச் சொல்லுகையாவது. “ஒரு மாதெய்வமற்றுடையமோயாமே” என்றாரிறே. அவர்களுடைய வைதிக ச்ரத்தையை அழித்தாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று ஸித்த ஸாதந பரிக்கரஹத்தை நெகிழ்த்து ஸாதநத்திலே மூட்டுகிற இது.

விளக்கம் - (அம்மானே) - அவர்களுக்கு எனக்கும் உன்னிடம் உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது ஒன்றாகவே உள்ளபோதிலும், நீ அவர்களை அழித்தது, உனது அடியார்களுக்காக அல்லவோ? “வேறு ஒரு தெய்வம் உண்டு” என்று கூறுபவர்களை அழித்தது போன்று, “மற்றொரு தெய்வம் இல்லை” என்றுள்ள என்னையும் செய்கிறாய். திருவாசிரியம் (7) - ஒரு மாதெய்வமற்றுடையமோயாமே – என்றார் அல்லவோ? அவர்களுடைய வைதிக ச்ரத்தையை அழித்தது போன்று, ஸித்தோபாயமாக உள்ள உன்னைப் பற்றி நிற்பதை விலக்கி, மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடும்படியாகச் செய்வது உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (செய்த வேள்வியர்) “விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ் தத்த்வதோயே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:” என்றாரிநே. வேறொன்று செய்யுமவனுக்குக் குறைகிடப்பதும் ஓரம்சமுண்டிநே. க்ருதக்ருத்யரிநே ஸித்த ஸாதந பரிக்ரஹம் பண்ணினவர்கள். (வையத்தேவர்) பூஸூரர். அவர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணும் சிரீவரமங்கலநகரிலே அங்குள்ளவர்கள் அடிமைசெய்ய, அதுவே தாரகமாகவிருந்தாய். “ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடைய நாம் இங்கே வந்து உமக்காக இருக்க, ஒன்றும் செய்திலோமாகச் சொன்னீரே?” என்ன; இருந்தாய், அதில் தட்டில்லை, நான் அநுபூதாம்சத்தையில்லை செய்கிறேனல்லேன்; அநுபூதாம்சம் போராமல் படுகிறேன். (அது நானும் கண்டேனே) தேவர் செய்தருளின அம்சம் இவ்வளவுண்டு, அதில் குறையில்லை, எனக்கு அவ்வளவால் போராது. திருவடிகளில் கைங்கர்யமே யாத்ரையாகப் பெறவேணுமென்று வாக்ய சேஷமாய்க் கிடக்கிறது.

விளக்கம் - (செய்த வேள்வியர்) - “செய்த வேள்வியர்” என்பது, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனிடம் நிஷ்டையுடன் உள்ளவர்களைக் குறிக்குமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். மஹாபாரதம் - விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணா: தத்த்வதோயே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞா: ஸமாப்தா: - எந்த அந்தணர்கள் க்ருஷ்ணனை உள்ளது உள்ளபடி அறிகிறார்களோ, அவர்கள் அனைத்து யாகங்களையும் செய்தவர்கள் ஆகிறார்கள் - என்பது காண்க. வேறு உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு, அவற்றைச் செய்பவனுக்குக் குறைகள் ஏற்படலாம்; ஆனால் ஸித்தோபாயத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள், செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்தவர்கள் ஆகிறார்கள் அல்லவோ? (வையத்தேவர்) - இந்த உலகில் உள்ள தேவர்களே ஆகிறார்கள்; யார் என்றால், ஸித்தோபாயத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள் ஆவர். அப்படிப்பட்டவர்கள் எப்போதும் வசிக்கின்ற சிரீவலமங்கல நகரத்தில், அங்குள்ளவர்கள் அனைவரும் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளபோது, அதுவே உனக்கு ஏற்ற இருப்பாக உள்ளாய். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்யமாக உள்ள நாம், இங்கு வந்து உமக்காக உள்ளோம். ஆயினும் உமக்காக நாம் ஏதும் செய்யவில்லை என்பது எப்படி?”, என்றான். இதற்கு விடையாக, “நீ அவ்விதம் உள்ளாய். அதில் குறை இல்லை. நான் அனுபவித்த அம்சம் இல்லை என்றுதான் கூறுகிறேன்.

அனுபவித்த அம்சம் பூர்ணமாக இல்லை என்பதால் நான் தவிக்கிறேன்”, என்கிறார். (அது நானும் கண்டேனே) - நீ செய்தருளிய அம்சம் இத்தனை உள்ளது என்பதில் குறையில்லை. எனக்கு அது போதவில்லை, உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் பெறவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 93)

வ்யாக்யானம் - (சேஷ போஜிநா) தனக்கு தரகமாயிருக்குமளவன்றிக்கே, “ரஸாந் பக்தஸ்ய ஜிஹ்வாயாம்” என்கிறபடியே ஈச்வரனுக்கு போக்யமாவதும் ஆழ்வார் அமுது செய்தால் என்கை. (த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்ம பரேண) நம்மிலும் பெரியவன்; ஸமர்த்தன் என்று தேவராலே தன் பக்கலிலே வைக்கப்பட்ட உபயவிபூதி ரூபமான பரத்தை உடையவனாலே. (ப்ரியேண) ஸர்வாபிமதனானவனாலே. (ஸேநாபதிநா) ஸர்வ ஸேநா நிர்வாஹகனாலே. “அசைவில் அமரர் தலைவர் தலைவா” என்னக்கடவதிறே. (யத் யதா ந்யவேதி) யாதொரு கார்யம் யாதொருபடி விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டது. இதில் உள்மானம், புறமானம் பார்ப்பதில்லை; செய்யும் ப்ரகாரங்களும் அனுஸந்திப்பதுமில்லை; ஈச்வரன் இவன் உக்தியைப் பின் செல்லுமத்தனை. (உதாரவீக்ஷணை: தத் ததாநுஜாநந்தம்) “அவலோகந தானேந பூயோ மாம் பாலயாச்சயுத” என்றும், “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அநவதிகத,யா ஸௌஹார்த்தாநுராக கர்ப்பமான இக்கடாக்ஷங்களாலே யாயிற்று, “இவன் இப்படிச் செய்வது” என்று நினைப்பிடுவது. (ததாநுஜாநந்தம்) “ஐயராலே யாதொரு விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டதோ அது அப்படியே” என்று பாசுரப் பரப்பற நியமித்தருளுவது.

விளக்கம் - (சேஷ போஜிநா) - தனக்கு உயிர் வாழ அவசியமாக இருப்பது என்பது மட்டும் அல்லாமல், பாஞ்சராத்தரத்தில் – ரஸாந் பக்தஸ்ய ஜிஹ்வாயாம் - இனிய சுவைகளை நான் பக்தனுடைய நாக்கிலிருந்து அறிகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப,

ஈச்வரனுக்கு இனிமையாக உள்ளது என்பது, ஸேனைமுதலியார் உண்பதால் மட்டுமே ஆகும். (த்வயா நிஸ்ருஷ்டாதம் பரேண) - நம்மைக் காட்டிலும் பெரியவன். எப்படி என்றால், “சாமர்த்த்யம் நிறைந்தவன்” என்று உன்னால் உன் அருகில் வைக்கப்பட்ட உபயவிபூதி என்ற ரூபத்தில் உள்ள உயர்ந்த செல்வம் கொண்டவனாக உள்ளதால் ஆகும். (ப்ரியேண) - அனைத்து விதத்திலும் விருப்பமாக உள்ளவன் என்பதால். (ஸேநாபதிநா) - அனைத்து படைகளையும் நிர்வாகம் செய்வதால். திருவாய்மொழி (5-8-9) - அசைவில் அமரர் தலைவர் தலைவா - என்பது காண்க. (யத் யதா ந்யவேதி) - எந்தச் செயலானது எவ்விதம் விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டதோ. இதில், இவ்விதம் செய்யவேண்டும் என்பது போன்று விதிகளை எண்ணுவதில்லை. ஈச்வரன் இவனை அப்படியே பின் தொடர்கிறான். (உதாரவீக்ஷணை: தத் ததாநுஜாநந்தம்) - ஸ்ரீவிபு. (1-2-16) - அவலோகந தானேந பூயோ மாம் பாலயாச்ச்யுத - அச்சுதனே! மீண்டும் கடாஷிப்பதால் என்னைக் காப்பாயாக - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-1-9) - உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற நன்மை மற்றும் ப்ரியம் ஆகியவற்றை உணடாக்குவதான இந்தக் கடாஷிங்களால் அல்லவா “ இவன் இவ்விதம் செய்கிறான்” என்று ஸேனைமுதலியார் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன் எண்ணுகிறான்? (ததாநுஜாநந்தம்) - “உம்மால் எவ்விதம் கட்டளை இடப்பட்டதோ அது, அப்படியே செய்யப்பட்டது” என்று நியமித்தருள்வது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்